

● A Szegedi Kortárs Balett új estje

Tojástörés a színházban

Juronics Tamás ezúttal elszámította magát. A helyzet című előadás, amelyen két új koreográfát lehet megnézni, az éjszakába nyúlik, s a darabok nem olyan jöke, hogy a nézők szívesen vállalnák értük a megpróbáltatást.

Izraelben született, a Bat-sheva Táncegyüttesben kezdett, majd nyugat-európai karriert csinált *Joseph Tmim*. A *Szegedi Kortárs Balett* számára Egy síró ember panasza címmel koreografált darabja úgy fest, mint valami ezredvégi szürrealista horror. Szereplői keveset táncolnak, viszont versezeteket és énekeket mondanak, valamint katatóniás testhelyzetekben örült monológokat. Úgy mint: „És az ember csak köt, kötöget”; „Piros zokni, piros zokni”; „Biznisz! Mindig csak a biznisz!” A darab a következő végszóval zárul: „*Az élet temető.*” Vagyis ha nem lát-nánk, amit látunk, akkor is tudnánk, hogy ez nem egy sörreklám, *nem az élet habos oldaláról* vette a témát a koreográfus. Helyes, mondhatnánk, végtére ebben az ezredvégi örületekkel túlszűfolt világban csak a hülyéknek lehet jókedvük, a normálisak – sérthetnek okkal. Mint Joseph Tmim címben jelzett alakja, a síró ember, akinek a színpadon meglevenedő szürrealista álmai olyanok, mint az élet valósága.

A baj csak az, hogy a színpadi történetek kevéssé képesek megérinteni a közönséget. Vagy azért, mert annyira merészen modernek, hogy nézők számára túl nehezen megközelíthetők, vagy azért, mert blöff-gyanúsak. A darabban alig vannak egyértelmű szituációk. El lehet képzelni persze, hogy a színpad szélén berendezett vizes kismenede tulajdonképpen egy fixir-oldatos tálca, amilyent a fotósok használnak az előhíváshoz. Annál inkább, mert mellette csipeszekkel rögzí-

